

i Barnekammeret for at høre til Børnene og gjorde derpaa sin sædvanlige Aftenrunde i Huset.

Per søgte ind i sit eget Værelse og tændte Lampen. Da han skulde sætte Glasset paa, mærkede han, at ogsaa han rystede. Saa anbragte han sig i sin Skrivebordsstol med en Avis og ventede i angstfuld Spænding paa, hvad der vilde komme.

En halv Snes Minutter efter hørte han Inger gaa inde i Sovekammeret, og efter endnu en lille Tids Forløb kom hun ind — til hans Overraskelse i Underskørt og Frisertrøje, som tilmed hang uknappet omkring hende.

»Du ser, at der igen er bleven redt til dig herinde,« sagde hun, idet hun rettede paa hans Hovedpude. »Det er vel rigtigt?«

»Ja Tak — det er godt,« sagde han bag sin Avis.

»Ingeborgs Hoste er forresten meget bedre.«

Hertil svarede Per ikke noget.

Saa satte Inger sig i Gyngestolen henne i Krogen og betragtede ham herfra en Tid i Tavshed.

»Ja, Per — nu maa vi jo alligevel gøre Alvor af at komme herfra.«

»Hvorfor mener du?«

»Det veed du godt. — For hvad der skete iaften, var jo ingen Tilfældighed. Jeg forstaar nu bagefter, at det længe har trukket sammen til noget saadant.«

»Men hvad saa? At jeg for mit Vedkommende